CAMERA DE COMERȚ ȘI INDUSTRIE DIN BUCUREȘTI

NEGUSTORII DE ODINIOARĂ

RUDOLF ORGHIDAN

1797—1862

DE

Dr. NICOLAE I. ANGELESCU

MEMBRU CORESPONDENT AL CAMEREI DE COMERȚ ȘI INDUSTRIE
DIN BUCUREȘTI

INSTITUTUL DE ARTE GRAFICE „LUCEAFARUL" S. A., BUCUREȘTI
1930

CAMERA DE COMERȚ ȘI INDUSTRIE DIN BUCUREȘTI

NEGUSTORII DE ODINIOARĂ

RUDOLF ORGHIDAN

1797—1862

DE

Dr. NICOLAE I. ANGELESCU

MEMBRU CORESPONDENT AL CAMEREI DE COMERȚ ȘI INDUSTRIE
DIN BUCUREȘTI

INSTITUTUL DE ARTE GRAFICE „LUCEAFARUL" S. A., BUCUREȘTI

1930

RUDOLF ORGHIDAN

Portret în ulei dim. 84/72 cm., de un pictor necunoscut. Aflat în galeria de portrete a Camerei de Comerț și Industrie din București.

ANA R. ORGHIDAN

Portret în ulei dim. 84/72 cm., de un pictor necunoscut. Aflat în posesiunea d-lui Ing. Const. C. Orghidan.

RUDOLF ORGHIDAN

1797 — 1862

Rudolf Orghidan s'a născut în anul 1797 în Scheiu, lângă Cetatea Braşovului, din părinţi români. A început de tânăr comerţul, după ce părinţii lui i-au dat învăţătura potrivită timpului de atunci.

La etatea de 24 ani, îl găsim figurând în firma „fraţii G. Orghidan" care făceau comerţul de băcănie. Din corespondenţa ce această casă a avut cu deosebite firme din Triest şi Marsilia, încă înainte de 1820, se vede cât de important era comerţul de băcănie al fraţilor Orghidan.

In anul 1826, R. Orghidan face cunoscut magistratului Braşovului că s'a despărţit, prin bună învoială, de firma fraţilor G. Orghidan şi cere autorizarea pentru a face singur, pe numele său, comerţul exercitat până atunci în numita firmă. Autorizarea i se acordă şi certificatul ce i se dă este în cuprinderea următoare:

„Se constată că R. Orghidan s'a ocupat din tinereţe cu comerţul în firma Fraţii G. Orghidan, unde a condus şi contabilitatea în ordine în limba germană, ţinând toate registrele în perfectă regulă. Din inventar, rezultă că partea sa de activ în proprietăţi şi mărfuri este de 89.030 fiorini şi întrucât are cunoştinţele necesare i se dă voe a deschide pe numele său o prăvălie de băcălie (băcănie) în piaţa Braşovului, la fel cu firma la care a fost asociat".

Pe temeiul acestui certificat, Rudolf Orghidan deschise o prăvălie de băcănie, aprovizionată cu tot felul de coloniale din străinătate, prăvălie care era la nivelul caselor mari de comerţ din Viena.

După cum vedem, în trecutul depărtat, în Transilvania, nu oricine

putea să facă comerț; pe acele vremuri, negustorul care voia să deschidă prăvălie, pe seama lui, trebuia să facă dovada că cunoaşte temeinic comerțul pe care vrea să-l întemeieze şi că are mijloace băneşti suficiente.

Dela început, comerțul lui R. Orghidan prinse a lua un mare avânt, el fiind cunoscut mai de mult pe piața Braşovului, iar după puțin timp, el înființă, pe lângă comerțul lui şi o secțiune pentru *vânzarea bumbacului* pe care îl aducea direct din Anglia. Casa cu care lucra, văzând afacerile mari pe care le făcea, i-a acordat chiar vânzarea exclusivă (reprezentanța) a mărcei ei pentru piața Braşovului.

Pe lângă prăvălia de băcănie ce avea în Braşov, el a mai avut o prăvălie cu brevet de băuturi spirtoase şi un han în casele lui din Scheiu, precum şi o alta în Veneția de jos, prăvălie care fusese a decedatului Ion Pop, zis Popovici.

Văzând că afacerile îi merg bine, el căută să lărgească cât mai mult cadrul întreprinderilor sale; vederea lui largă de viitor nu îi îngădui să se oprească la orizontul strâmt al afacerilor de băcănie şi având viziunea clară a viitorului industriei, el se preocupă de acesta şi înființă o mulțime de fabrici. Din scriptele Camerei de comerț şi industrie din Braşov, publicate de d. N. Gologan [1]) rezultă că el a avut următoarele fabrici:

Trei fabrici de hârtie, din care una în Gelnița şi două în Ciuc.

O fabrică de oțet în Comana.

Iar pentru a da de lucru populațiunei nevoiaşe din Braşov, înființă o fabrică de lucrat iasca, unde multă lume îşi găsea existența. Producțiunea fabricei de iască o exporta la Triest.

Din actele ce posedăm, reese că Rudolf Orghidan, în anul 1856, a făcut cerere, adresată Guvernului austriac, pentru a încuviința funcționarea fabricei de hârtie dela Zărneşti, fiind, împreună cu Gheorghe Ioan, tot negustor, rudă cu el, cei dintâiu şi cei mai mari acționari.

Rudolf Orghidan avea în împrejurimile Braşovului importante spălătorii de lână, pe care o exporta la Viena. Acest export era foarte important căci, pe lângă lâna obținută dela spălătoriile lui, el cumpăra toată lâna dela celelalte spălătorii, astfel că era cel mai mare exportator de lână.

---

*) Cercetări privitoare la trecutul comerțului românesc din Braşov de N. G. V. Gologan, 1928.

ГРЪМАТІКЪ

РОМѪНЕАСКЪ ШІ НЕМЦАСКЪ,

пентрꙋ

ТІНЕРІМЕА НАЦІОНАЛЪ.

Ѫнтр'ачест кіп ѫнтокмітъ

де ꙋн'

Прієтін' ал' Нації.

Тіпърітъ кꙋ тоатъ кіелтꙋіалъ Домнієсале

Рꙋдолф Оргідан,

четъцан' ші негꙋцъторіꙋ де аічі.

БРАШОВ.

Ѫн Тіпографіа лꙋї Іоан Гетт.

1838.

Gramatica românească şi nemţească partea I-a (1838) tipărită cu cheltuiala lui Rudolf Orghidan

ГРАМАТІКЪ

РОМѪНЕАСКЪ ШІ НЕМЦАСКЪ

пінтрȣ

тінерімеа націоналъ.

Ѫнтр'ачест' кіп' ѫнтокмітъ

де ȣн'

Прієтін' ал' Нації.

Тіпърітъ кȣ тоатъ кіелтȣіалъ Домнііеале

Рȣдолф Оргідан,

четъцеан' ші негȣціторіȣ де аічі.

Брашов.

Ѫн Тіпографіа лȣї Іоан Гътт.

1839.

Gramatica românească şi nemţească partea II-a (1839) tipărită cu cheltuiala lui Rudolf Orghidan

Taxele (dările) plătite de Rudolf Orghidan pentru comerțul lui, precum şi pentru comerțul de import şi export al industriilor lui, reprezentau mai mult de jumătate din cât plăteau toți ceilalți negustori saşi din Braşov.

In anul 1828, obştia românească din Braşov, îngrijorată că nu avea nici o biserică în care să-şi facă rugăciunile în limba ei, alege patru plenipotențiari şi anume pe Rudolf Orghidan, Ioan Cepescu, Ioan Juga şi Nicolae Cepescu, toți negustori, spre a face demersuri şi a obține autorizațiunea de a închiria o casă, care să fie transformată în capelă pentru rugăciuni, până la construirea unei biserici a obştei. In acest scop, Rudolf Orghidan subscrie o mie de fiorini, iar mai târziu, când se începe strângerea banilor pentru construcția bisericei, donează 2500 fiorini. A fost unul din cei 10 bărbați români care au iscălit contractul de învoire din 1831, prin care s'a cumpărat casele din Cetatea Braşovului în ulița secuilor, iar pe locul acestor case s'a clădit Biserica Sf-tei Adormiri, cumpărătoare ce s'a făcut cu bani dați de fiecare din cei 10 subscriitori.

Rudolf Orghidan a fost membru în Gremiul comercial (compania comercială) şi a apărat interesele românilor, cari deşi cei mai numeroşi în acea companie, nu l-au avut decât pe el ca reprezentant.

A făcut parte din acea pleiadă de negustori români, care, ca Nicola Nicolau, frații Boghici şi alții, au luptat din toate puterile spre a ajuta comerțul şi a sprijini elementul românesc, în toate împrejurările şi sub toate formele.

A făcut parte din „Societatea Gremiului Neguțătorilor Români din Braşov“ înființată în 1827 şi al cărui scop era: „întrunirea comercianților braşoveni, pentru apărarea intereselor lor comune şi pentru câştigarea aceloraşi drepturi de care se bucură compania privilegiată grecească“.

Pentru a ajuta cât mai mult la ridicarea culturală a românilor care rămăseseră pe atunci, mult înapoia saşilor şi a ungurilor, a tipărit cu cheltuiala lui în anii 1838 şi 1839 o „GRAMATICĂ ROMÂNEASCĂ ŞI NEMȚEASCĂ, ETIMOLOGIA ŞI SINTAXA, IN DOUĂ VOLUME DE UN IUBITOR AL NAȚIEI“. (format 10.5 × 17 cm.).

Nu ne putem reține de a transcrie în întregime cuvântul înainte, publicat în primul volum, în anul 1838, scris probabil din îndemnul lui R. Orghidan de învățătorul Dimitrie Leca, autorul acestei publicațiuni:

„Lipsa unei gramatici româneşti şi alteia nemţeşti pentru români, precum şi în şcoalele noastre de pe aci, aşa şi în toată patria, unde se află şcoale mai bune pentru pricopsirea tinerimei noastre aşezate, o simţim cu toţii de mult. Ce era să facem, ca să ajutăm deodată şi cât s'ar putea mai în grabă la aceste două trebuinţe? Ca să tăcem astă dată despre neîngrijirea pentru dulcea noastră limbă, noi aci cu învăţătura limbei nemţeşti, a limbei stăpânitorului şi a compatrioţilor noştri, până acuma, noi simţim o greutate foarte mare.

Noi dăm pe fiii noştri încă de cruduţi în şcoale la fraţii luterani, sau catolici, unde, cu cât este învăţătura mai bună pentru fiii dânşilor, cu atât este aceia mai nefolositoare pentru pruncuţii noştri în vârsta, în care îi trimitem acolo.

Profesorii din şcoalele altor neamuri vorbesc cu învăţăceii săi în limba maicăsa, săseşte sau ungureşte, din care ai noştri, pe când intră în şcoală, încă nu înţeleg nimic.

Aşa vedem în toate zilele, cum cei mai mulţi, după ce petrec trei-patru ani la şcoale străine, abia învaţă ceva dintr'o limbă şi atunci încă neregulat, ca unii care fuseseră siliţi a o învăţa numai din auz, căci reguli gramaticale nu îi dădu nimeni, după care să se îndrepte, aceste stări amprejur ne încredinţează pe noi timpuriu, cum că fiii românilor au trebuinţă ca mai înainte de a fi daţi la alte şcoale, cel puţin până sunt cruduţi, să se pregătească precum în religie aşa şi la învăţătura limbilor, acasă, în şcoalele naţionale, apoi să se dea la străini, după ce au căpătat ceva puteri şi aripi. Spre acest scop s'a întocmit această gramatică, cu gând ca petrecând tânărul mai întâi regulele limbei sale, totdeodată să cunoască aceia ce are limba noastră de obşte cu cea nemţească şi când va trece în clasul nemţesc, cu atât să-i fie mai uşoară învăţarea acestei limbi străine. Ca să nu fie cartea prea mare, în mâna tinerilor, vrem să o dăm în două tomuri, dintre care cel dintâiu cuprinde etimologia, iar în al doilea va eşi sintaxul pomenitelor limbi, dimpreună cu ortografia lor. Aşa dar, vede oricine cum gramatica noastră este hotărâtă anumit pentru şcoale şi noi avem nădejdea că unde va ajunge cărticica noastră, în mână de profesori practici, nu îşi va pierde scoposul său.

Cu toate că nouă şi singura această mângâiere ne este destulă, cum că puturăm să îmbogăţim şi astă dată literatura românească cu o carte".

Tot pentru a ajuta cultura conaţionalilor săi, Rudolf Orghidan a pu-

ФОІЛЕ ДȢМІНЕЧІІ

спре

ꙟмȢлціре чеі де обще фолосітоаре кȢноштінце.

Алкътȣіте де о Соціетате де ꙟвъцаці.

ꙟ тоатъ Сѫмбъта івіте.

О жȢмътате де Ан а Скріптȣрії 26 НȢмері дела 2 ІанȢаріе.
пънъ ла сфѫршітȢл лȢі ІȢніе 1837.

КȢ Келтȣїала а Д. РȢдолф Оргідан.

БРАШОВ.

С'аȢ тіпъріт ꙟ Тіпографіа лȢі Іоанн Гѡтт, 1837.

Coperta Foaiei Duminicii de la 2 Ianuarie până la sfârşitul lui Iunie 1837

blicat cu un an înainte, *Foaia Duminicei,* care a apărut un an întreg (1837) în fiecare Sâmbătă, sub titlul: *Foaia Duminicei* dela 2 Ianuarie până la sfârşitul lui Iunie 1837 şi dela 1 Iulie şi până la sfârşitul anului. Partea doua a apărut sub îngrijirea lui Ioan Barak, translator al Braşovului, sub titlul: „Foaia de Duminică". Formatul în care a apărut această publicaţiune a fost 24 $\times$ 20 cm.

La sfârşitul numărului întâi se află scris: Tipărită cu cheltuiala d-lor Rudolf Orghidan şi Dimitrie Marin, iar cu începerea numărului doi, numele lui Dimitrie Marin dispare şi rămâne în tot cursul anului, numai Rudolf Orghidan.

Un an întreg a întreţinut Rudolf Orghidan, cu banii săi, această interesantă publicaţiune, interesantă prin conţinut şi tipar, precum şi prin frumoasele şi interesantele clişee care însoţeau fiecare număr.

După un an, această publicaţie a încetat, probabil pentrucă tot efortul şi tot ajutorul bănesc, trebuiau îndreptate spre Gazeta Transilvaniei care a apărut în anul 1838.

In mai toate publicaţiunile, unde se vorbeşte de Foaia Duminicei, se spune că R. Orghidan împreună cu Ioan Boghici au tipărit cu cheltuiala lor Foaia Duminicei. Din reproducerea copertei celor două semestre apărute din această publicaţiune, pe care o dăm la iveală, precum şi din scrisoarea lui R. Orghidan adresată Episcopului Vasile Moga, publicată de Bartolomeu Baiulescu, prin care îi făcea cunoscut apariţia acestei publicaţiuni şi îi cerea sprijinul pe lângă preoţi ca ea să pătrundă în popor, rezultă că el singur, neajutat de nimeni, a întreţinut această publicaţiune. De altfel, memoria lui Ioan Boghici se păstrează şi fără aceasta, la locul de cinste, prin viaţa lui închinată în întregime naţiunei române, pe care a ajutat-o între altele şi prin mai multe publicaţiuni tipărite cu cheltuiala lui şi a fratelui său Constantin.

Rudolf Orghidan a mai tipărit tot cu cheltuiala lui şi *O mie şi una de nopţi* sau *Halima,* poveşti arăbeşti în opt volume, traduse de Ioan Barak.

In anul 1836, Rudolf Orghidan, în urma hotărârii Comitetului bisericei Sf. Neculae, angajează, cu contract semnat de el, pe G. Bariţ, care se afla la Blaj, pe timp de trei ani, ca profesor, cu leafă de patru sute fiorini de argint, pe an, Bariţ fiind obligat „să înveţe pruncii obştei cele de cuviinţă în limba românească, nemţească şi latinească, ne având voie a se amesteca

în nici un fel în cele bisericești". Catechismul urma a fi predat, ca și mai înainte, de parohul bisericei. Cel dintâi ajutor în predarea cursurilor, al lui G. Bariț, a fost Ion Procop, student din Blaj, care nu a stat la Brașov decât un an, iar în anul următor, a fost chemat profesor în România, la Craiova.

Este interesant de reținut amănuntul că G. Bariț a făcut drumul de la Blaj la Brașov în patru zile, așa de greu se făcea comunicația pe atunci.

In Noembrie 1844, îl găsim figurând ca martor, împreună cu Gheorghe Nica, pe actul de cumpărătoare al locului pe care urma să se ridice clădirea unei școale în Brașov, cumpărare ce nu s'a făcut pe numele bisericei, ci pe numele negustorului Bucur Pop, iar puțin timp după aceia și în acel an, R. Orghidan a fost ales în Eforia școlară.

Tot atunci, se hotărâ clădirea școalelor centrale române din Brașov; el se înscrise cu o subvenție anuală de 200 fiorini și se obligă, ca timp de 10 ani, să contribue cu aceiași sumă, ceiace și făcu.

In 1848, reprezentanța bisericei Sf. Nicolae din Brașov, se adresează către Caimacania țării românești prin trimiși, negustorii Gheorghe Nica și Apostol Popa, cerând arme ca să se poată înarma poporul românesc. Intre cei ce au semnat această adresă este și R. Orghidan, în calitate de curator. Tot în arhiva acestei biserici, se află o listă în care figurează R. Orghidan cu 20 de lănci dăruite pentru înarmarea cetățenilor români săraci.

R. Orghidan a făcut parte din delegațiunea românească care s'a prezentat Impăratului, la Viena, în anul 1848, pentru a cere îmbunătățirea soartei românilor și pentru a protesta contra persecuțiunilor la care erau supuși.

La 23 Mai 1848, deputatul Ion Bran scrie din Viena lui M. Dima la Brașov despre rezultatul acestei audiențe; tot în acel an el a fost în delegațiune și la Buda Pesta iar deputatul Ioan Bran scrie parohiei bisericei Sf. Niculae din Brașov rezultatul obținut de această delegațiune și trimete cele mai sincere complimente lui R. Orghidan, rugând „să se împărtășească" și lui Orghidan această scrisoare.

R. Orghidan a fost singurul român ales la înființarea Camerei de comerț și industrie din Brașov, în anul 1851, toți ceilalți 14 membrii fiind sași.

Și în această calitate el a apărat, cu tărie, drepturile negustorilor români, cerând, între altele, ca ședințele Camerei să se publice și în românește

ФОІЛЕ ДЕ ДУМІНЕКЪ

спре

ѦМУЛЦІРѢ ЧЕЇ ДЕ ОБЩЕ ФОЛОСІТОАРЕ КУНОЩІНЦЕ.

Алкътуіте де о Соціетате де Ѫвъцаці.

(Ѫ тоатъ Сѫмбъта ієіте.)

Ѫтру о жумътате де Ан, дела 1-а Іуліе пънъ ла сфѫршітул луниї луї Декемвріе 1837.

Тълмъчіте саў традусъ дупъ лімба немцаскъ

де

ІОАНН БАРАК,

Транслатор ал Брашовулуї.

Ку Келтуяла а Д. Рудолф Оргідан.

Брашо

С'аў тіпъріт ѫ Тіпографіа луї Іоанн Гетт, 1837.

Coperta Foaiei de Duminică dela 1 Iulie până la sfârşitul lui Decembrie 1837

ФОАЕ ДЕ ДȢМІНЕКЪ

спре

ꙟМȢЛЦІРѢ ЧЕІ ДЕ ОБЩЕ ФОЛОСІТОАРЕ КȢНОЩІНЦЕ

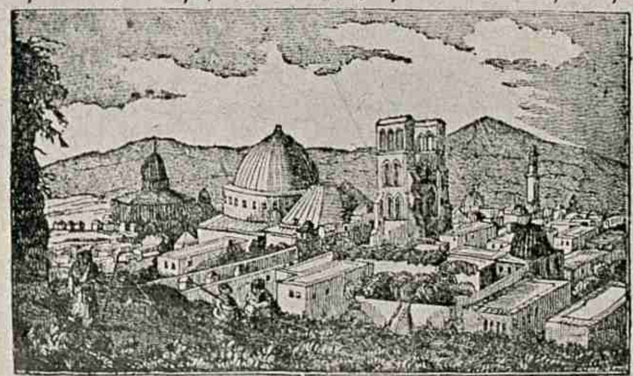
Алкътȣітъ де о Соціетате де ꙟвъцаці.

Нро 8) Съ івѣще ꙟ тоатъ Сѫмѫта. (Авгȣсте 21. 1837.

Ієрȣсалімȣл, ші чѣле де прін пре-жȣрȣл сѫȣ.

I. Ієрȣсалімȣл.

Локȣл чел ꙟгȣст дела Портȣл Сvріеі, чі съ хоторѣще деспре ръсъріт кȣ Оронтіс ші кȣ пȣстіа арабічаскъ, съ траџе ꙟлȣнгȣл Мъріі чеі міжлочіе дела Іссȣс пънъ ла Газа, съ ціне фъръ ніч о ꙟпотрівіре де Църіле чѣле маі алѣсе де пре пъмѫнт. Заче сȣпт Черȣл чел маі фрȣмос, де одініоаръ ꙟфлорінд ші спре родіре лȣкрат, ші кȣ не нȣмърате четъці ꙟподобіт. — Акȣм, афаръ дін вѫіле Лібанȣлȣі, есте пȣстіȣ ші деспоіат де нороаде, пръпъдіт де балȣріле арабічещі, ші

Ієрȣсалімȣл.

къ се афлъ сȣспінѫнд де вѣтеле патімілор челор маі декȣрѫнд сѫнџерате, дела Егіпт ешіте — ȣнде Історііле ші Лѣџѣ ꙟш лѣгъ де пъмѫнтȣл сай де До-

O pagină din Foaia de Duminică

pentru ca numeroşii negustori români, alegători, să poată urmări activitatea camerei şi a reprezentanţilor lor.

In 1852 Septembrie, R. Orghidan subscrie împreună cu alţi negustori un legământ care conţine 12 paragrafe din care transcriem paragraful 2 care prevede că: „şcoala va rămâne în veci naţională confesională, nefiind niciodată iertat a îmbrăca alt caracter, decât ce cuprinde numirea ei, aceasta o înţelegem aşa, ca clădirea acestor şcoale trebue să fie şi să rămână numai proprietatea românilor de religie răsăriteană, drept credincioasă, sub blestem de afurisenie şi profesorii să se aleagă şi să se denumească numai din sânul naţiunei române de religiune răsăriteană, drept credincioasă".

Rudolf Orghidan s'a căsătorit cu Ana Alexe Hagi Petkoglu din Bucureşti, în anul 1822. Soţia sa i-a adus ca zestre pe lângă bani şi o prăvălie în uliţa Lipscanilor din Bucureşti.

Din această căsătoria s'au născut mai mulţi copii, din care cel mai mic fu Constantin. *).

Constantin Orghidan fiul mai mic al lui Rudolf Orghidan s'a născut la 1835; el a învăţat în Academia Comercială din Viena; întors în ţară, s'a stabilit în Bucureşti şi a deschis o Casă de Comision în tovărăşie cu Wartanovici. La înfiinţarea Camerei de Comerţ din Bucureşti, în anul 1868, a fost ales secretar; munca grea de organizare a acestei instituţiuni a găsit în C. Orghidan, omul metodic şi muncitor care dela început a stabilit modul ei de funcţionare potrivit spiritului legei. El a fost tot timpul cât a funcţionat, trăsătura de unire între membri şi conducerea Camerei.

Tot stăruinţelor lui se datoreşte înfiinţarea bursei din Bucureşti pe baza unui documentat raport şi a unui proect de lege alcătuit de el şi de I. V. Socec, lucrare care a fost în întregime aprobată de Camera de Comerţ şi majoritatea guvernului.

Prin donaţiunea unor colecţiuni de legi şi a mai multor cărţi cu privire la comerţ, pune bazele bibliotecei care astăzi se poate număra printre cele mai importante. Constantin Orghidan a murit în anul 1880.

Fiul cel mare al lui R. Orghidan, Radu, absolvent al facultăţei de drept

*) Fiul lui Constantin Orghidan este Inginerul Constantin C. Orghidan, fost director general al societăţii Reşiţa, actualmente preşedintele Uniunei Industriilor metalurgice şi miniere din România şi vice-preşedinte al Camerei de Comerţ şi Industrie din Bucureşti.

din Viena s'a stabilit şi el la Bucureşti şi a fost un distins avocat specializat în chestiunile comerciale.

Rudolf Orghidan a strâns o mare avere din comerţul şi industriile lui, avere pe care, în cea mai mare parte, a cheltuit-o în scopuri culturale şi de binefaceri. A cheltuit mult pentru ridicarea culturală a neamului său. Memoria lui trebue slăvită, iar figura sa, popularizată, pentru ca urmaşii acelora, ce au profitat de pe urma generozităţii lui, să cunoască pe acest binefăcător al lor.

Nu este operă de susţinere sau de ajutor al elementului românesc, la care Rudolf Orghidan să nu fi luat parte, fiind secondat în aceasta, de demna lui soţie Ana, care, împreună cu Maria Nicolau şi alte doamne, au iscălit statutele „Reuniunei Femeilor Române pentru creşterea fetiţelor orfane sărace şi mai întâi a acelora ai căror părinţi au căzut în revoluţia româno-transilvăneană din anul 1848-1849", societate ce a luat fiinţă în anul 1850 şi care şi-a serbat jubilelul de 75 de ani, în 1926.

Ana R. Orghidan a fost aleasă dela început (la 24 Martie 1850) în importantul post de casieră şi pe lângă contribuţia sa statutară, a dat din banii ei ca să acopere o parte din cheltuelile inerente oricărui început. In această calitate, a funcţionat 6 ani, spre deplina mulţumire a tuturor, iar în anul 1856, a fost aleasă prezidentă şi a condus societatea până în anul 1858, când a demisionat, din cauză că în acel an a trebuit să părăsească Braşovul.

Anul 1858 a fost un an rău pentru Rudolf Orghidan. El, care cheltuise o mare parte din averea sa pentru opere de binefacere, a avut în acel an o pierdere bănească foarte mare din cauza crizei puternice care se abătuse asupra Transilvaniei. Atunci, văzând că nu mai poate duce la Braşov aceiaşi viaţă ca mai înainte, se hotărî să lichideze toate afacerile şi veni să se stabilească în Bucureşti la cei doi copii ai săi Constantin şi Radu Orghidan. Aci, a trăit o viaţă cu totul retrasă şi după 4 ani, în 1862, a încetat din viaţă şi a fost înmormântat în curtea bisericei Icoanei din Bucureşti.

Mulţumit de actele de filantropie şi de binefacere pe care le-a făcut în tot timpul vieţei sale, el a murit într'o atmosferă de seninătate demnă de cei ce-şi fac pe deaîntregul datoria, având un singur regret: acela de a nu fi putut ajuta mai mult.